

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobkyně: **L. P.,** zastoupené JUDr. Filipem Chytrým, advokátem advokátní kanceláře CHYTRÝ & VALTROVÁ, v.o.s., se sídlem Praha 2, Polská 40/1505, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2003 č. j. 11 Az 49/2003 – 29,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2003 č. j. 11 Az 49/2003 - 29 **se zrušuje** a věc **se** mu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 6. 2003 č. j. 11 Az 49/2003 - 29 zamítl žalobu podanou žalobkyní (dále i „stěžovatelka“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2002 č. j. OAM-2290/VL-18-P16-2001, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku Městský soud v Praze zejména uvedl, že námitka žalobkyně, že po celé období, kdy jí byla doručována předvolání, pobývala na adrese P. 11, P..9, je v příkrém rozporu s obsahem doručenky k zásilce s předvoláním na den 1. 10. 2002, která se žalovanému správnímu orgánu vrátila zpět jako nedoručená spolu se sdělením pošty, že žalobkyně se

odstěhovala bez udání adresy, a rovněž s doručenkou k zásilce obsahující výzvu k převzetí rozhodnutí ze dne 22. 10. 2002, která byla žalobkyni doručována dne 29. 10. 2002 a byla rovněž vrácena spolu se sdělením pošty, že se žalobkyně z citované adresy odstěhovala bez udání adresy. Žalobkyně v podané žalobě dle soudu neuvedla žádné skutkové okolnosti, které by prokazovaly skutečnost, že se na uvedené adrese fakticky zdržovala. Pokud žalobkyně namítala, že dne 19. 9. 2002 jí bylo doručeno sdělení žalovaného o prodloužení lhůty pro vydání rozhodnutí, ze spisového materiálu plyne, že uvedené sdělení ze dne 19. 7. 2002 bylo žalobkyni doručováno již dne 29. 7. 2002 a zásilka byla rovněž vrácena žalovanému spolu se sdělením pošty, že se žalobkyně z uvedené adresy odstěhovala. Pokud žalobkyně při ústním jednání předložila zásilky doručované na adresu P. 11, P. 9, ze dne 25. 9. 2002, 30. 10. 2002 a 29. 11. 2002, tyto zásilky nebyly adresovány jí, nýbrž její dceři. Bylo povinností žalobkyně se na adrese, kterou uvedla správním orgánům, po dobu trvání azylového řízení zdržovat. Poštovní doručenka je veřejnou listinou, u které platí zásada, že není-li v řízení prokázán opak, potvrzuje veřejná listina to, co je v ní uvedeno. V řízení nebylo dle Městského soudu v Praze prokázáno, že se žalobkyně v období, kdy jí bylo doručováno předvolání k pohovoru, zdržovala na adrese, kterou uvedla žalovanému správnímu orgánu.

Proti citovanému rozsudku Městského soudu v Praze podala žalobkyně včas kasační stížnost, ve které uvedla, že se k pohovoru u žalovaného nedostavila, neboť o jeho konání nebyla uvědoměna, přičemž byla celou dobu ubytována na adrese P. 11, P. 9. Stěžovatelka je přesvědčena, že Městský soud v Praze dospěl k nesprávnému právnímu názoru, a to na základě nesprávného posouzení provedených důkazů. Stěžovatelka se domnívá, že svým chováním nezpůsobila to, že by se důvodně a záměrně nedostavila k pohovoru, kdyby k tomu pohovoru byla řádně žalovaným vyzvána, a bylo i nadále je v jejím zájmu, aby se pohovoru zúčastnila a vysvětlila veškeré skutečnosti, na základě kterých žádá o udělení azylu. Stěžovatelka uvádí, že ve vztahu ke správním orgánům se vždy chovala tak, aby splnila veškeré podmínky, které jí ukládá právní řád České republiky, a nikdy se nebránila podání vysvětlení, proč a na základě jakých skutečností žádá o udělení azylu. Pokud se jedná o adresu, kterou uvedla jako místo svého pobytu na území České republiky (P., P. 9 – B.), tak na této adrese byla stěžovatelka vždy k zastižení, jedná se o ubytovnu v areálu T. p. U. provozuje J. P., která na žádost stěžovatelky podepsala dne 16. 7. 2003 čestné prohlášení o tom, že stěžovatelka je v evidenci tohoto ubytovacího zařízení od roku 2001 až do současné doby, její přítomnost lze kdykoliv zkontrolovat na pokoji č. 34, kde bydlí se svými v současné době již zletilými dětmi. Stěžovatelka trvá na tom, že žádnou zásilku, jež by obsahovala pozvánku k pohovoru, od pošty neobdržela, i když vždy řádně a včas veškerou korespondenci přebírala a nikdy nevznikl žádný problém. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry Městského soudu v Praze, že zapříčinila, že zásilku nepřevzala a k pohovoru se nedostavila. Dále stěžovatelka odkazuje na veškeré listiny ve spise založené, které obsahují i skutkové důvody podané žádosti o azyl, protože Městský soud v Praze se těmito listinami a okolnostmi nezabýval a ve své podstatě tyto důkazy nezhodnotil a nedospěl k závěru, že žádost o azyl je důvodná či nikoliv. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že v důsledku nesprávného postupu provozovatele poštovních služeb, resp. některého z pracovníků této instituce, došlo k nedoručení výzev žalovaného, tím byl v průběhu zjišťování skutkové podstaty žádosti o azyl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem, což je důvod pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s. ř. s.“). Jestliže zásilky obsahující výzvy k pohovorům doručeny nebyly, ačkoliv se stěžovatelka na místě svého bydliště zdržovala, je nutné řízení, které bylo zastaveno dle § 25 písm. d) zákona o azylu, považovat za nezákonné. Stěžovatelka je přesvědčena, že provozovatel poštovních služeb se ani nepokusil stěžovatelce oznámit uložení zásilky na poště, neboť neobdržela ani oznámení o uložení zásilky. Stěžovatelka uvádí, že na ubytovně

v podstatě nepřetržitě celodenně pobývá a s provozovatelkou objektu paní J. P. se dohodla, že za provozovatelku bude přebírat písemnosti a oznámení o uložení zásilek, o všech zásilkách doručovaných poštou má proto dobrý přehled. Stěžovatelka dále uvádí, že ona sama žalovaný správní orgán o stanovení data pohovoru žádala, a to konkrétně v rámci osobní návštěvy u pana PhDr. T. H. Stěžovatelka je dále přesvědčena, že ani Městský soud v Praze nezhodnotil pochybení provozovatele poštovních služeb řádně, neboť neuznal její námitku, že žalovaný zasílal ve stejné době, jako jí měly být doručeny výzvy k pohovorům, i zásilky její tehdy nezletilé dceři, která stěžovatelka pro dceru přebírala, tyto předložila soudu a měly být uznány za důkazy prokazující hodnověrně její tvrzení. Proto se stěžovatelka domnívá, že existuje důvod pro podání kasační stížnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. K doplnění kasační stížnosti bylo přiloženo vyjádření J. P. ze dne 14. 1. 2004 o tom, že stěžovatelka bydlí na ubytovně v A. t. p., P., P. 9 – B., nepřetržitě již rok a půl, v části roku 2002 se snažila pro sebe a své děti nalézt jiné ubytování, což se nezdařilo, opět se tedy vrátila na ubytovnu, když stěžovatelka přerušila pobyt, nepřesahovala doba celý měsíc, přičemž stěžovatelka přerušila pobyt asi dvakrát, zase se vrátila. Stěžovatelka navrhuje rozsudek Městského soudu v Praze zrušit a věc mu vrátit k novému rozhodnutí, zároveň navrhuje přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Z předloženého správního spisu vyplynuly následující podstatné skutečnosti.

Stěžovatelka podala dne 16. 3. 2001 v p. s. V. L. návrh na zahájení řízení o udělení azylu, přičemž svým podpisem na návrhu potvrdila, že byla poučena o svých právech a povinnostech po dobu pobytu na území České republiky. Dále svým podpisem dne 16. 3. 2001 stvrdila, že převzala poučení pro účastníky řízení o udělení azylu na území České republiky, byl seznámena s jeho obsahem a porozuměla mu. Dne 28. 3. 2001 stěžovatelka opustila přijímací středisko V. L., přičemž čestně prohlásila, že po dobu azylového řízení se bude zdržovat na ubytovně na adrese P. 9 – Č. M., P. 11. V řízení o udělení azylu stěžovatelce došlo k prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí, oznámení žalovaného o tomto postupu ze dne 17. 8. 2001 bylo stěžovatelce doručeno dne 27. 8. 2001 na adresu U. P. 11, P. 9 – B. Dne 25. 7. 2002 podal žalovaný k poštovní přepravě zásilku na adresu U. P. 11, P. 9, s oznámením o prodloužení lhůty pro vydání správního rozhodnutí v řízení o udělení azylu stěžovatelce ze dne 19. 7. 2002. Zásilka byla doručována dne 29. 7. 2002 a žalovanému se vrátila nedoručená zpět s tím, že adresát se odstěhoval bez udání adresy a důvod bylo možno ověřit. Přípisem ze dne 21. 8. 2002 žalovaný stěžovatelku předvolal k provedení pohovoru ve věci řízení o azylu stanoveného na den 1. 10. 2002. Zásilka s uvedeným přípisem byla dána k poštovní přepravě dne 23. 8. 2002 na adresu U. P. 11, P. 9, doručována byla dne 27. 8. 2002 a opět se vrátila žalovanému zpět s tím, že se adresát odstěhoval bez udání adresy a důvod bylo možno ověřit.

Vzhledem k tomu, že se stěžovatelce nepodařilo doručit písemnost do vlastních rukou (předvolání k pohovoru na den 1. 10. 2002), byla tato písemnost doručena podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu tak, že byla uložena v azylovém zařízení Ministerstva vnitra České republiky v B. p. B. - J. Oznámení o uložení písemnosti v azylovém zařízení bylo vyvěšeno dne 20. 9. 2002 a svěšeno dne 30. 9. 2002. Jelikož měl žalovaný za to, že stěžovatelka se dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášena k pobytu a místo jejího pobytu není známo, bylo další předvolání k provedení pohovoru ve věci řízení o azylu (stanoveného na den 14. 10. 2002) doručeno dle § 24 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Písemnost s citovaným předvoláním byla uložena v azylovém zařízení Ministerstva vnitra České republiky v B. p. B.

– J., oznámení o uložení písemnosti v azylovém zařízení bylo vyvěšeno dne 1. 10. 2002 a svěšeno dne 11. 10. 2002.

Dne 16. 10. 2002 vydal žalovaný rozhodnutí č.j. OAM-2290/VL-18-P16-2001 o zastavení řízení o udělení azylu podle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu, neboť stěžovatelka se bez vážného důvodu opakovaně nedostavila k pohovoru a na základě dosud zjištěných skutečností nebylo možné rozhodnout. Dne 23. 10. 2002 se žalovaný pokusil prostřednictvím držitele poštovní licence zaslat stěžovatelce na adresu U. P. 11, P. 9, výzvu k dostavení se k předání rozhodnutí v řízení o udělení azylu dne 29. 11. 2002. Zásilka byla doručována dne 25. 10. 2002 a stejně jako v předešlých případech se vrátila žalovanému zpět nedoručená s tím, že adresát se odstěhoval bez udání adresy a důvod bylo možno ověřit. Výzva k předání rozhodnutí ve věci řízení o udělení azylu byla proto stěžovatelce doručena podle ustanovení § 24 odst. 2 zákona o azylu tak, že byla uložena azylovém zařízení v B. p. B. – J., oznámení o uložení písemnosti v azylovém zařízení bylo vyvěšeno dne 18. 11. 2002 a svěšeno dne 28. 11. 2002. Stěžovatelka se dne 29. 11. 2002 dostavila do azylového zařízení B. p. B. – J., kde napadené rozhodnutí žalovaného převzala.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

V projednávané věci jde o posouzení, zda se stěžovatelka v době, kdy jí byly doručovány písemnosti, jimiž byla předvolávána k pohovorům v rámci řízení o udělení azylu, v místě doručování (U. P. 11, P. 9) zdržovala, či zda, jak vyplývá z dodejek, se odstěhovala bez udání adresy a důvod bylo možno ověřit.

I když Městský soud v Praze k projednání věci nařídil jednání, neučinil v jeho průběhu vše potřebné k tomu, aby byla shora uvedená okolnost řádně objasněna. Do protokolu o jednání žalobkyně uvádí, že se na ubytovně zdržovala kromě asi 14 dnů, kdy byla u své kamarádky v M., na ubytovně však byla stále její dcera. Žalobkyně však již nebyla dotázána, kdy (v kterém období) uskutečnila návštěvu v M., tedy zda tato návštěva nespadala do období, kdy jí byly doručovány shora uvedené zásilky.

Nejvyšší správní soud považuje za potřebné, aby Městský soud v Praze v novém řízení provedl důkaz výslechem žalobkyně jako účastnice řízení (za podmínek stanovených v § 131 občanského soudního řádu), zaměřený právě k objasnění toho, kdy se na ubytovně zdržovala a kdy nikoli. Bude rovněž potřebné provést důkaz svědeckým výslechem ubytovatelky žalobkyně J. P. k těmto skutečnostem, případně provést další důkazy, jestliže jejich potřeba vyjde v řízení najevo.

V dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Městský soud v Praze rozhodne v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu